

Štev. 7.—XXIX.

Marec 1928.

Nezadovoljno drevo.

(Pravljica.)

*Drevo je tamkaj v gozdu stalo,
a listja ni nebo mu dalo,
pač igel ostrih sto in sto,
ki zbadale so prehudó.*

*Todà drevo se pritožuje,
nezadovoljno beseduje:
„Naj listje mili Bog mi da,
ki bilo vse bi iz zlata.“*

*Nastane noč, drevo zasanja
in rano se zbudi iz spanja
in vzklikne radostno na glas:
„Oj, zlate liste imam jaz!“*

*Ni dolgo bilo še do mraka
in z vrečo v gozd mož prikoraka,
opazi zlato listje jud:
„Oberem ga, se spleča trud!“*

*Drevo močno je to bolelo,
samo še to si je želelo:
„Steklene liste daj mi Bog,
da se odkrižam teh nadlog!“*

*In spet čez noč drevo zasanja,
ko zjutraj se zbudi iz spanja,
stekleni listi so mu vsi,
oj, to lepó je, hi-hi-hi!*

*Todà skoz gozd vihar prihruje,
v drevesih grozen šum se čuje,
stekleno listje pade v prah,
zdaj je lepote konec — ah!*

*Drevo nezgodo tožno gleda:
„Nesreča to-le je seveda,
navadno listje si želim,
in Bog naj da, da ga dobim!“*

*In spet čez noč drevo zasanja
in rano se zbudi iz spanja,
glej, listje že imelo je,
drevo veselo pelo je.*

*Priskače koza, za mladiče
v zelišču, travi išče piče,
ko listnato drevo uzre,
do sita listja se nažre.*

*Drevo sedaj je bilo golo . . .
„Oh, da imelo spet sem smolo!
Želeti drugega ni kaj,
le igle Bog mi zopet daj!“*

*In žalostno drevo zasanja
in rano se zbudi iz spanja,
kot nekdanj je imelo spet
bodečih igel broj neštét . . .*

*Odslej pa pametno je bilo,
brezplodnih želj ni več gojilo,
pač igle bodle so na moč,
sovražnikov ga varujoč . . .*

Janko Leban.